

Az „egyszerűbb jogot!“ felkiáltás tehát ebben a hangnemben más formulázást nyer és így szól: „*vissza az első tervezethez!*“
M.

Az ügyvédek anyagi helyzetére való tekintettel valamelyik közéleti férfiúnak az az ötlete támadt, hogy az ügyvédek öregkoráról oly módon gondoskodják, hogy a nyugdíjintézeti járulékot a duplájára emeli. Ugy tudom, hogy a kamara alig tudja a mostani járulékot is beszédni, perelni és törléssel fenyegetni kénytelen az ügyvédeket és végül nincs más választás, mint fizetni — vagy pedig a gyakorló ügyvédek lajstromából való törlésnek kiteenni magát. Mikor az ügyvédeknek a mindennapi kenyérre sem jut, akkor az ügyvédeket arra kényszeríteni, hogy vonják el a sovány falatot családjuk szájától, csakhogy majd egyszer néhány pengővel több nyugdíjat kapjanak és ha a magasabb járulékot megfizetni nem tudják, törlés által őket jelenlegi kenyérkereső foglalkozásától is megfosztani: ez igazán nem célszerű és időszerű ötlet. Remélem, hogy a nyugdíjintézeti közgyűlés olyképen dönt ez indítvány felett, amint megérdemli. Elvárjuk, hogy legalább kartársaink ötletei ne nehezítsék meg a karnak ugyis sulyos helyzetét.
Sz—i.

A Magyar Jogászegylet ötvenesztendős jubileuma.

A Jogászegylet ünnepies diszüléssel ülte meg megalapításának ötvenedik évfordulóját, amelyen jogásztársadalmunk előkelőségei épügy megjelentek, mint a jogélet szürke katonái. A publikumnak ez a kettőssége ném az ünnepi alkalom által fakasztott véletlen jelenség, hanem a Jogászegylet igazi jelentőségének hű tükrörképe. Annak a kornak az életviszonyai, amelyben a Jogászegylet született egyaránt kirajzolták úgy a jogtudomány intenzív, mennél nagyobb személyi körre kiterjedő, utját. A Jogászegylet pódiumot adott — szószéket és szédőgépet — azoknak, akiknek mondanivalójuk akadt és ezzel gondoskodott azokról is, akik okulni és tanulni akarnak. Ez az ösztönösen érzett kettős feladat gyakorlati szellemüvé alakította ki azt a végső elemzésben elméleti munkát is, amelynek keretét adni volt a Jogászegyletnek kezdettől fogva bevallott célja. A Jogászegylet — legalább így értettük a bejelentést — emlékkönyvben számol majd be az ötven éves munkásságáról, maradandó hirdetőjéül az elért teljesítményeknek. E munkásság érdemi méltatása kikiváncozik a krónikás munkaköréből — csak azt állapítjuk meg, hogy a sok

rétegeződésű jogásztársadalom részéről osztatlan tisztelet jár ki a jubiléus egyesületnek.

A diszgyűlésen az emlékbeszédet a 25 év előtti jubileum szónoka, dr. Illés József tartotta, a magyar jognak — és vele a Magyar Jogászegyletnek his-tórikusa. Az emlékbeszéd szólt a multról és szólt a jövőnek. Igen élesen szembehelyezkedett nem is a codifikációs munkával, mint a kodifikációs törekvésekkel. Érvelésének ereje nem az egyénien éles meglátás, hanem a széles körökben élő felfogás autoritativ kinyilatkoztatása — ami néhány nap előtt Juhász Andornak, a Kuria nagytekintélyű elnökének jogászegyleti felszólalásában is erőteljesen kifejezésre jutott. Illés Józsefet nem a jogtörténésznek a mult-hoz való subjective természetesen jelentkező ragaszkodása vezette — ő részese volt a codificációs miniszteri munkálatoknak épugy, mint a parlamenti tárgyalásoknak. Juhász Andor és Illés József felszólalását nemesak auteritativ súlyuk miatt kell fontolóra venni — mögöttük is ott van a hasonló gondolkodásnak longus ordója. Illés József egyébként igen szerencsésen reámutatott arra, hogy a codificációs munkálatok teljesítése nem volt meddő munka — csak át kell lapozni bíróságaink gyakorlatát és akkor sűrűn megtaláljuk a codificatio üdvös hatásait, csakugy, mintahogy jogirodalmunkat is megelevenítette a maga tápláló erejével a törvénykönyv előkészítése. A codificatio eddigi munkája sem volt céltalan energia pazarlás, még ha a törvény megalkotásával nem is jutna el culminatiójáig. Talán lehet formailag önellentmondást beleolvasni Illés felszólalásába, hogy minek a codificációs munka folytatását kivánni, ha a törvényalkotás utolsó állomásáig nem akar eljutni. A jog feletti magasabb eszmények jegyében, ez az önellentmondás mély bölcseséggé oldódik fel.

B. S.

*

Előadás a védjegyes áruk és márkacikkek hatályosabb védelméről. A budapesti Kereskedelmi Kamara mellett működő választottbíróóság az elmúlt hetekben a márkacikkek előirt árának be nem tartását tisztességtelen versenynek minősítette. Ez az ítélet (39.820/1929.) nagy gazdasági horderejénél fogva élenken foglalkoztatta a szakköröket és bár épp az érdekelt szakkörökben az ítélet egyhangu helyesléssel találkozott, minthogy a hazai bíróságnak első ízben volt alkalma a kérdéssel foglalkozni és a kérdés a versenyjog egyik legnehezebb kérdéseihöz tartozik, az *Iparjogvédelmi Egyesület* szükségesnek tartotta az ítéletet a jogászi és gazdasági szakkörök előtt hővebben ismertetni. Az Iparjogvédelmi Egyesület tehát felkérte dr. Szenté Lajos ügyvédet, hogy fenti címen